

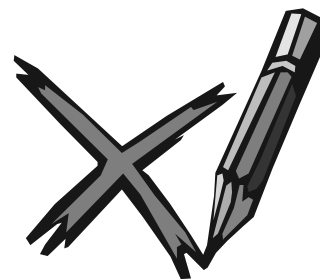
A co já...

Asi by se slušelo, abych se také připojil k těm, kteří ŠOKu – a tím i sobě – blahopřejí k desátému výročí a přejí mu hodně elánu a členů do dalších let. Jenže takové blahopřání stejně jako deset jiných by bylo opravdu nošením dříví do lesa a to já dělám nerad. Přesto myslím, že bych něco říct měl...

Jasně že přeji ŠOKu vše dobré a ještě lepší, a to nejen proto, že mě provází pomalu od prvního dne, kdy jsem vkročil do naší školy, taky proto, že mi dal opravdu hodně zážitků. Jenže pořád se mi do toho taky plete něco jiného.

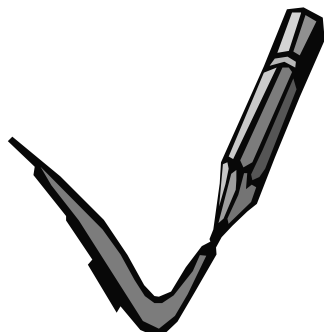
Nějak jsme si zvykli, že je tady klub s námi, že prostě existuje nějak sám od sebe. To ale vůbec není pravda – a tomu, kdo myslí hlavou, to musí být jasné. Pořád si říkáme, jak jsme dobří a výjimeční, že na žádné jiné pražské škole nic takového není a tak dále. Jenže to je k ničemu. Myslím – vlastně vím – že klub mívá mnohem víc členů než teď, že nebýval problém obsadit nějakou akci a už vůbec se nestávalo, že se nějaká akce musela zrušit pro totální nezájem. A teď to tak je. Vždycky z toho mám takový ošklivý pocit, že to asi děláme špatně. Není to jen klesajícím počtem členů, ale hlavně tím, že dnešní typický člen klubu čeká, co se kde bude dít, aby si pak dlouze rozmýšlel, jestli do toho půjde, nebo ne. A pamatuji dobu, kdy si sami studenti vymýšleli, co by se mohlo podniknout, protože to jde na střední škole a pak už skoro nikdy...

Často přemýšlím, proč už lidi nic moc nebaví, proč místo aby někam jeli, jdou hrát třeba kulečnick s někým, kdo je jim vlastně lhostejný. Krčení ramen a mávání rukou nad vším a všemi, to je poslední dobou nějaký módní trend či co. Jako by dnešní lidi ovládal pocit typu *proč někam chodit nebo jezdit, když je to všude stejný, proč něco dělat, když je všechno na nic...* Projevit zájem o cokoli je leckdy vnímáno jako projev směšné slabosti. Nejde jen o ty mladé, dělají to vlastně úplně všichni.

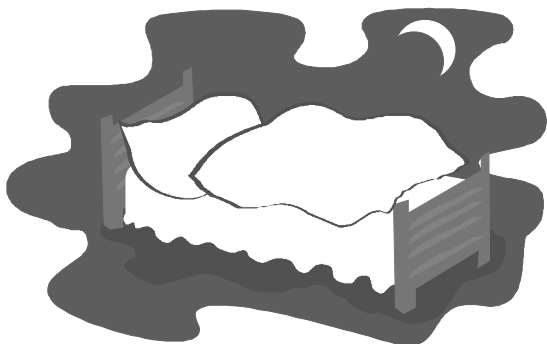
Ale pak se nabízí otázka, jestli tohle výročí není výročím posledním, jestli vůbec má klub proč a pro koho existovat. Že to není tak vážné? Je. Tady máte pár důkazů. Po vyhlášení akce se nikdo nepřihlásí. Asi je to tedy akce špatná. Ale nikdo nepřijde navrhnout lepší. Nebo se pár lidí přihlásí, ale nepřijde zaplatit, tudíž výsledek je stejný. Uděláme fotografie z akce, na níž někdo jede, a ty fotky si pak můžeme strčit za klobouk, protože ti, co se tvářili, že by je chtěli, je už nechtějí. Nebo tenhle časopis – taky jako by ho nikdo nechtěl. Nebo možná chtěl, ale ať přispívají jiní, *já si to budu jenom číst*. Už mi nechodí žádné básničky jako ještě nedávno... Už mi nechodí – až na čestné výjimky – skoro nic. A proč dělat něco, na čem nikomu nezáleží, co nikoho nezajímá? Nechci nikoho vychovávat, abyste to špatně nepochopili... Jen se snažím přijít na to, proč je to jinak, než to bylo. Změna je život, jenže mám takový dojem, že v něm obecně převažují změny k horšímu. Klub bude takový, jaký si ho uděláme, neexistuje sám od sebe – to je to hlavní, co se tu poměrně kostrbatě snažím od začátku tohoto článku vysvětlit.

Měl bych ale splnit zadání, když jsem si ho vymyslel – *co se vám vybaví, když se řekne klub ŠOK...* Tak tedy ve zkratce, protože jinak by to bylo strašně dlouhé: chůze mlhou po vrcholcích Krkonoš a pak najednou z ničeho nic slunce, útěk před bouřkou o čarodějnicích v Čisté, snídaně v Dánsku a mnohde jinde, kytary a písničky a holky a kluci, kteří je poslouchali a *zahraj ještě* a půl druhé ráno a nikdo nespí, půjčené svetry a bundy, orosené pivo někde ve venkovské hospodě, cesta vlakem do Litvy, hry (které mě někdy bavily a někdy hrozně štvaly), ticho, když někdo něco vyprávěl, raftování a auta naložená po střechu,

spaní v tělocvičnách, klášterní škola ve Svatém Janu, zima v Rokytnici a vedro v Chorvatsku, hádání se o něco *děsně důležitého* malování v klubovně a oheň na školní zahradě, moje horečka na cestě z Dánska a hlavně LIDI – všechna ta jména a tváře, na které nezapomenu (aspoň myslím že ne, kdo to vlastně může slíbit?). Protože ti lidi se mnou mluvili – a někteří pořád – ne jako s nějakým učitelem, ale taky jako s člověkem, protože – i když se to těm, kteří mě nesnášejí, nebude zdát možné – já jsem napřed taky jenom člověk a pak teprve všechno to ostatní.

Možná se na mě bude hodně lidí zlobit, že jsem nenapsal klasické přání stylu *nic se neděje, všichni si gratulují*, jenže ono se děje, pořád. Těm, které jsem urazil, se omlouvám (nebo vlastně ne, je mi to jedno, můžu si říkat, co chci!). Těm, kteří si nechali tímto textem zkazit iluzi o samočinné existenci klubu, blahopřeji a doufám, že s tím pozvolným sestupem kamsi do hlubin nudy a nicnedělání začnou něco dělat, protože tři nebo čtyři lidi, kterým se říká *vedoucí*, i když vlastně nic moc nevedou, spíš se snaží něco organizovat a nabízet, na to nestačí – zvlášť když ještě mají dost co dělat i mimo klub. Nápad na akci, postřeh, že něco jde zlepšit, že něco je *úplně blbý a už to dělat teda fakt nebudeme*, to všechno se hodí, ale musíme o tom mluvit mezi sebou, ne si to jen myslet.

Takový klub má život jako člověk, i když čas se mu počítá jinak. Teď se právě nachází v bodě, kdy začal být sám se sebou spokojený – *ono to nějak dopadne* – a přestal sám na sobě pracovat. Svalil se doma na kanape a řekl si: „Udělal jsem dobrý věci, nějaký peníze jsem taky dostal, jsem vlastně docela slavnej...“ Jak to bude dál? Vzbudíme ho? Aby totiž v tom spánku neumřel... Nemyslím tím nic zlého, ale tak to prostě vidím. Že vidím špatně? Přijďte mi říct, že nemám pravdu, jestli mě přesvědčíte, rád svůj omyl uznám.

Nejhorší je dělat něco, o co nikdo nestojí. Nebo když člověk neví, jestli o to někdo stojí. Třeba teď vůbec nevím, jestli tohle někdo bude chtít číst nebo jestli – pokud dočte až sem – nemávrne rukou a neprohlásí mě za blbce. Nevím, jestli bych čas strávený psaním tohoto článku do časopisu a pak výrobou samotných ŠOKujících zpráv nemohl a možná i neměl strávit o něco víc sobecky tím, že bych třeba hrál, fotografoval nebo nedělal prostě vůbec nic. Baví mě to. Ale bavilo by mě to o dost víc, kdyby občas i nějaká ta reakce přišla z vaší strany.

Takže tomu pospávajícímu chlápku jménem ŠOK přeji všechno dobré, hlavně aby se brzo vzbudil...

Milan Sýkora